

אור עליון

לעילוי נשמת הצדקת שרה ברכה בת שרה בן פורת ז"ל

105 מס' גיליון | שנה תשיעית | ת.נ.צ.ב.ה. | שמאל משה בן אסתר טוטיאן | שמעה ברזילי | www.yahadoot.net • mhbp52@etrog.net.il • 054-848 6661

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי | שמאל משה בן אסתר טוטיאן | שרה בן פורת. ת.נ.צ.ב.ה.

האם היהודי רצח את הילד בשואה?

ז'בוטינסקי המחבר בין בני ברק לרמת גן, והנה צדה את עינו מודעה קטנה בלוח מודעות, המבקשת בדחיפות את עזרת הציבור, בתרומת מח עצם לחולה שלא נמצא לו עדיין תורם מתאים. כמי שגדל בבית של חסד ונתינה, הדברים נגעו ללבו, והוא מיהר לבצע בדיקת התאמה. כעבור ימים אחדים, הודיעו לו כי מבין כל האנשים שנבדקו, הוא היחיד שנמצא מתאים להתרמה. ניגש איפוא אל הרופא המטפל וביקש לפגוש את החולה. הפגישה הייתה ארוכה ועמוקה. הוא ישב לצד אדם לא דתי הזקוק לתרומתו על מנת להמשיך את חייו, והתפתחה ביניהם שיחה ממושכת על המחלה, על משמעות החיים והיהדות. בשיחה נקשרו השניים זה לזה בלב ונפש. כששב לביתו, סיפר התורם בשמחה לאביו שהוא עומד לזכות להציל חיים של יהודי בתרומת מח עצם.

האב הקשיב לכל מלה, והתעניין מאיזו משפחה מגיע הנתרם. וכאן מגיע סיפורנו לתפנית המפתיעה הראשונה: בו ברגע שמע האב את שם המשפחה של החולה - אזל הדם מפניו, והוא זעק מעומק לבו: "בשום פנים ואופן! אני אוסר עליך לתרום!". הבן נבהל מאד מתגובת אביו, וניסה לומר: "אבל אבא, זה פיקוח נפש!", אך האב המשיך בשלו בתוקף בלתי מוסבר, "אתה לא תורם לו!".

הבן לא הבין מה קרה פתאום לאביו שתמיד הכירו כראש וראשון לכל דבר שבחסד, וכאן הרי לא מדובר בסתם חסד, אלא בהצלת חיים של ממש... הוא ניגש לרבו של אביו, וביקש ממנו שיאיל להגיע לביתם, וינסה לדבר על לבו של האב. הרב הגיע, ושוחח עם האב בנסיון לברר את סיבת התנגדותו, אך הלה התגלה כאגוז קשה לפיצוח. "אני מכבד מאוד את כבודו", אמר בנימוס לרב, "אך יש לי סיבה משמעותית שאיני יכול לספרה... אם הרב היה יודע אותה - היה ודאי מבין את סירובי".

נאמר בתורה: "לא תשנא את אחיך בלבבך, הוכיח תוכיח את עמיתך, ולא תשא עליו חטא". (ויקרא י"ז). נשאלת השאלה: מה הקשר בין תחילת הפסוק לסופו? הרמב"ם (פ"ז מהל' דעות הלכות ה-ו) משיב על כך בלשונו הזהב: "כל השונא אחד מישראל בלבו עובר בלא תעשה שנאמר: "לא תשנא את אחיך בלבבך" וכו'. כשיחטא איש לאיש לא ישטמו וישתוק כמו שנאמר ברשעים: "ולא דיבר אבשלום את אמנון מאומה, למרע ועד טוב, כי שנא אבשלום את אמנון". אלא מצווה עליו להודיע ולומר לו: "למה עשית לי כך וכך? ולמה חטאת לי בדבר פלוני?", שנאמר: "הוכיח תוכיח את עמיתך". עד כאן לשונו. כלומר, לדעת הרמב"ם, הפסוק נותן לנו עצה ודרך, כיצד "לא תשנא את אחיך בלבבך"? על ידי "הוכיח תוכיח את עמיתך", שנודיע לפוגע שנפגענו, ונוכיח אותו על כך. אם כך ננהג נגיע ל"ואהבת לרעך כמוך" שנכתב בפסוק שאחריו.

הדבר שכיח יותר אצל ציבור הנשים: נשים רבות נכנסות למערה לאחר שהבעל פגע בהן, הן מתעטפות בשתיקה, ושומרות את הפגיעה בלב. הכאב והפגיעה מתבשלים בתוך לבן, וביום מן הימים ללא הודעה מוקדמת, הן מתפרצות כהר געש. ואז... על פי רוב כבר אי אפשר להרגיען, והקרע הוא בלתי נמנע. נשים יקרות עליכן לדעת, שאין זו דרכה של תורה. נפגעת? המתני מעט עד שתרגיעי מעט, ואז תפתחי את הקלפים עם בעלך. יתכן שבעלך יסביר שסתם את חושדת בו. יתכן ובעלך בכלל אינו מודע שפגע בך, כעת הוא יתנצל, "ומודה ועוזב ירוחם". וגם אם נעשה הדבר מדעת ובזדון, יתכן ויתחרט ויבקש את סליחתך, ובא לציון גואל. וגם אם לא יקרה אחד מהדברים הנ"ל, הוצאת ופרקת את הדברים מהלב, והשנאה ירדה.

האב אסר על בנו לתרום מה עצם לחולה מסוכן

על כך ששיחה פשוטה, יכולה לחסוך נהרות של שנהא, כעס, צער ומרירות, נביא את הסיפור הבא, אשר נכתב ביד אומן, ידידי הסופר הרב עובדיה חן שליטי"א, בספרו "אוצרותינו" מאמרים וסיפורים על פרשת השבוע. (הספר שיעניק לכם עונג שבת אמיתית, צלצלו 02-5400902): יהודי חרדי צעד ברחוב

"בני יציל את בנו של מי שרצח את בני?!"

כמה שהתאמץ הרב להציל מפיו את הסיבה המסתורית, פיו נותר סתום וחתום. "טמון פה סוד גדול שחייבים לפצח", אמר הרב לבן. נענה הבן ואמר: "אחרי מה שעבר אבא בשואה, הוא נהיה אדם סגור, אבל ישנו לילה אחד

בשנה שבו הוא נפתח ומספר על עצמו ועל עברו. זהו ליל הסדר שיחול בעוד זמן מה. אבא מקיים את שתיית ארבע כוסות ביין, ונכנס יין יצא סוד...". הרב אימץ את הרעיון, ובסיום ליל הסדר, הפתיע ונכנס לביתם. באותה שעה היה האב כבר מבושם מהיין עד דלא ידע... לגלג עמו הרב בשיחה, והגיע עד מהרה לנושא לשמו הגיע. לאט לאט האב התרכך, והסכים לפתוח את סגור לבו שהיה נעול שנים רבות.

"כפי שאתם יודעים אני ניצול שואה...", פתח את סיפורו המצמרר, "במחנה העבודה, עברו עלינו הימים בעבודה מייגעת ומעט מזון. הדבר היחיד שנתן לי תקווה בימים קשים אלו היה בני הקטן, שהוחבא על ידי בין קורות העץ שבתקרת החדר. דרי החדר האחרים עזרו לי לשמור עליו, ומדי לילה היינו מסייעים לו לרדת, והוא היה הולך 'לגנוב' אוכל מהגרמנים ימ"ש על מנת שנוכל להתקיים. במחנה בו שהינו, היה יהודי שהיה מומחה לבניית פצצות מלחמה,

הקדישו ספרים לעילוי נשמת או להצלחה

עמותת "אור עליון" שמחה לבשר על מיזם אדיר של הנחת הספר "אור עליון" במקומות ציבוריים: בתי חולים, ספריות ציבוריות, מחנות צבא וכדומה. קחו חלק ביוזמי הדיבוס! תרמו ספרים לחלוקה, ואנו נניחם עבורכם במקומות ציבוריים, עם מרבקת הקדשה על הספר: לעילוי נשמת יקירכם, או להבדיל לרפואה והצלחה. כל זכויות הקוראים והמתחזקים מהספר תתרומם יזקפו לזכותכם... כמו כן, המעוניינים להניח ספרים במקומות ציבוריים, בתשלום דמי המשלוח בלבד, מוזמנים ליצור עמנו קשר.

צלצלו 054-8413979

המלצתו החמה של מרן הגאון הרב מאיר מאזוז שליטי"א

לכבוד זידינו היקר הרב"ג שלום וברכה!

קבלתי את ספרו החביב "אור עליון". מלא מאמרים יקרים לחיזוק האמונה בטוב טעם ודעות. וכבר בראותי מודעה עליו (בעלון שלכם) הזמנתי אותו מחנות ספרים ועברתי על פני כלו.

בברכה רבה ויפתו מנינותי חוזה נאמן

מחזק | מיסטי | מוחח | אקטואלי | מרגש | סוחף

צלצלו 054-8413979

הספר שיעלה אתכם גבוה גבוה

ספר מרתק ומגוון שייתן לכם את התשובות הרבה מהשאלות שהטרידו אתכם ואולי גם יביא לכם את הישועה לה אתם צופים!

הם הגיעו לפתח ביתו, וכשנפגשו עיניהם, האב הנסער כמעט והתמוטט. מבט העינים של האישה הזה, החזיר לו באחת את כל המאורע הנורא שעבר עליו בגינו. גם על פניו של המארח ניכרה התרגשות והפתעה רבה. הוא זיהה מיד במי מדובר. "אתה ודאי כועס עלי שנים רבות...", פתח בעל הבית בזהירות, "כל חיי ייחלתי לרגע בו אמצא אותך כדי שתדע את האמת, ומשמים זימנו את הרגע הזה עכשיו".

האישה שאף נשימה עמוקה והמשיך: "באותו יום נורא, ציוו הגרמנים להרוג את כל יושבי החדר בו דרת, מאחר וגילו כי החבאתם ילד ש'גונב' להם מזון. מששמעתי זאת, שכנעתי אותם שאלך ואהרוג רק את הילד, וזאת בכדי להציל אתכם. כמובן שלא הייתי מסוגל להרוג ילד יהודי טהור חף מפשע, אבל השומרים הגרמנים היו לידי. חיסלתי אותם בשתי יריות, והברחתי מיד את הילד למנזר קרוב. אלו היו היריות ששמעת... לאחר זמן, התגלה לגרמנים שבגדתי בהם, אך הם היו זקוקים לידע שלי בבניית פצצות. את נקמתם לקחו בכך שהזיקו לי, באופן שלא אוכל יותר להביא ילדים לעולם".

מבע כאוב חלף על פני האישה, שהתגלה לפתע כשליח ההשגחה העליונה, אך הוא לא סיים עדיין: "כשהסתיימה המלחמה, ידעתי שאין לי סיכוי להביא ילדים לעולם, ולכן הלכתי למנזר וביקשתי את הילד שהשארתי שם. הם החזירו לי אותו ואני גידלתי אותו כל השנים בחום ובאהבה. "חיפשתי אחרך רבות...", מבט אמיטי ורך נשקף מעיני המציל לאב ההמום, "לא מצאתי אותך, כי כפי שאני מבין כעת שינית את שמך, ולכן אימצתי את הילד, בחושבי שלא חזרת משם. הילד שלי שזקוק להשתלת מח עצם - הוא בעצם הילד שלך!!! וזו גם הסיבה שרק בנך נמצא מתאים להשתלה...".

בכי סוער שטף את פניהם, וגם את לבם רחף. האב האמיטי והאב המאמץ קמו והתחבקו ממושכות, והסוף הטוב לא איחר להגיע.

ולפיכך ניתן לו תפקיד די מכובד ע"י הגרמנים. גם שני שומרים גרמנים הועמדו לשירותו, איתם נהג להסתובב במחנה".

"יום אחד נכנס אותו יהודי לצריפנו, ולחדרת לבי החל להקיש במקלו על הקירות. הבנתי שהתגלתה העובדה כי מחביא אני את בני בחדר, וכעת נשלח הוא לבדוק היכן החלל בו הילד מסתתר. לבי הלם כפטיש, שעה שמקלו דפק סביב סביב. משלא מצא את מבוקשו, החל לנקוש על קורות העץ שבתקרת החדר. לא עבר זמן רב והמחבוא התגלה. עקב דפיקותיו, נפלו כמה קורות ואיתם נפל גם בני האהוב. יחד אתו, צנח גם לבי בקרבי, והייתי כהלום רעם. הכל התרחש מהר מאד, הוא תפס את בני בחוזקה, וגרר אותו החוצה. רציתי לצעוק, לרוץ, לעשות משהו, אולם אז חרדתי את הצריף שתי יריות, שתי יריות שפילחו את לבי לנצח...".

"אחרי המלחמה, עלה אותו צורר לארץ וקיבל תפקיד חשוב במדינה. כשאני שומע עליו מדי פעם בתקשורת, דמי עולה לראשי ולבי ממאן לסלוח ולשכוח. "יודעים אתם מיהו אותו רוצח?", עצר האב ופנה לנוכחים, "הוא לא אחר מאשר אביו של החולה הזקוק לתרומת מח עצם". האב הישיר מבט נוקב ומלא דמעה אל הרב וזעק מנהמת לבו: "כעת, יאמר לי כבודו, איככה אוכל לסלוח?! איני יכול להעלות על הדעת שבני יציל את בנו של מי שרצח בדם קר את בני...". סיים כשאגרופו מוטח על השולחן בחוזקה, ושב לשתיקתו.

"הילד שלי הוא בעצם הילד שלך"

הרב, מחה את דמעותיו לשמע סיפורו הכואב, ואחר כמה רגעים של שתיקה ניסה בכל זאת לרכך: "מבין אני ללבך, אבל תסכים איתי שהבן אינו אשם בחטאי אביו! ובכלל, אף פעם אי אפשר לדעת מה היה שם באמת, ואולי הגרמנים כפו עליו לעשות זאת... יהודים מאמינים אנו, ולא לנו ניתנה הרשות לנקום... הייתי מציע לנסות לשמוע ממנו את הצד שלו לסיפור...". לאחר הפצרות ושכנועיים רבים מצד הרב, נתן האב סוף סוף את הסכמתו להיפגש עם האישה שנחשב בעיניו כ'שטן'.

מזעזע! מדוע הבחור החסידי לא רצה להיות חרדי?

"אני זוכר שבאותו פסח בליל הסדר הרגשתי שמהו קורה לנשמת. משהו קרה לי, הרגשתי אחרת, מה שראיתי במשרד ריצד מול עיניי. הבטחתי לעצמי שיותר אני לא נוגע במחשב של אבי, אך הבטחות לחד ומציאות לחד. לאט לאט בכל פעם שאבי היה נוסע לחו"ל הייתי יורד למשרד, וצופה בכל מיני דברים שהרגו לי את הנשמה. קראתי גם כל מיני דעות, ראיתי דרך המסך גם תכניות שלא לרוח היהדות".

"לאט לאט החשק ללמוד, להתפלל ולקיים מצוות, התחיל לרדת ממני, הרגשתי שאני חי חיים שקריים. אני מאוד אוהב את הוריי, אולם אני מאשים את אבי שלא שם סינון באינטרנט שלו, וכך הגעתי לאיפה שהגעתי. אבל באמת לא מושך אותי החיים החרדיים, קורץ לי יותר מה שראיתי מול המסך".

אותו בחור נפל רק בגלל סיבה אחת, להוריו היה אינטרנט. אני יכול להגיד בביטחון שמתוך המון בני נוער מתמודד שדיברתי, וכן אנשים שכבתה להם האמונה בדרך החיים היהודית, שלא מעניין אותם יותר ללמוד, אין להם חשק להתפלל וכו', הסיבה המרכזית היא שהם נחשפו באינטרנט לתכנים שלא מתאימים ליהודי שומר תורה ומצוות.

חוסר רצונו בשמירת תורה ומצוות.

"אגיד לך את האמת", הוא סיפר לי, "יש לי הורים טובים ומקסימים, אין לי שום תלונות עליהם. אולי מלבד הקושי שאבי היה נוסע הרבה לחו"ל לצורך עסקיו, וכך פחות הייתי רואה אותו, אבל אבי היה מפצה אותי בזמן שהוא כן היה בארץ. המשרד של אבי נמצא מתחת לבניין שלנו. לפני מספר שנים אבי היה בחו"ל, זה היה שבוע לפני פסח, ואבי התקשר אלי ואמר לי, שהוא יגיע הביתה רק בליל בדיקת חמץ, כך שהוא לא יספיק לנקות את המשרד שלו, והוא ביקש שאנקה את המשרד לפסח".

"בשמחה נענית לבקשה והתחלתי לנקות את המשרד, על השולחן המשרדי נח המחשב. לא יודע מה דחף אותי, פתחתי את המחשב. מה הוא אינטרנט אני יודע, יש לנו בבית אינטרנט עם סינון של אתרוג, וכך התחלתי לגלוש. לאחר כחצי שעה קפץ לי איזשהו סרטון שלא כאן המקום לפרטו. בהתחלה הנשמה שלי נבהלה, ידעתי שמה שאני עושה עכשיו זה דבר לא טוב, אך התפתיתי וצפיתי באותו סרטון. אני לא יכול לתאר את ייסורי המצפון שהיו לי באותו זמן. פשוט לא היה לי נעים, ולא שיתפתי וסיפרתי כלום להורי על מה שהיה במשרד".

סיפורו של ר' מרדכי רוט: קיבלתי טלפון בהול בשבוע שעבר: "אני צריך לדבר אתך בדחיפות, נראה לי שאני הולך לאבד את הבן שלי". קבענו פגישה והוא הגיע. היה נראה שהוא נתון בסערת רגשות, וכך הוא סיפר: "הבן הגדול שלי לומד בשיעור א' בישיבה גדולה. לפני כיומיים הוא אמר לנו שמצדו הוא לא רוצה להמשיך ללמוד בישיבה, הוא לא אוהב לשבת וללמוד, ולא מעניין אותו ישיבה וכל הנווה לכך. לא תפילה. ממש כלום. ופה הוא הוסיף משהו שזה ממש שבר אותי לרסיסים: "עצוב לי להגיד לך אבא, אבל אני ממש לא רוצה להיות חרדי שומר תורה ומצוות, זה פשוט לא מעניין אותי". הרגשתי באותו רגע שאני הולך לקבל התקף לב, לא יכולתי להגיד מילה".

האבא התפרץ מולי בכי קורע לב ואמר: "מה טעינו? מה עשינו לא טוב? מה יהיה עם הבן שלי?". קבענו שאפגוש את בנו. בתקווה לנסות לראות מה קורה אתו ומה עובר עליו. לאחר מספר ימים הבן נכנס אלי לחדר, במראה של בחור ישיבה לכל דבר, כובע וחליפה, גרטעל קשור בצמידות, ופאות ארוכות מתנוססות לו על לחייו. עשינו היכרות קטנה והתחלנו לדבר, הוא היה בחור מאוד חכם, השיחה התגלגלה, עד שהגיעה לרצונו לעזוב את הישיבה, ויותר מכך,

לעילוי נשמת **אברהם מימוני ז"ל** בן ר' יצחק ורומיה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת **אלי ליאון בן זעירא** ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת **אבא מרדכי בן צרויה ז"ל** נלב"ע א' אלול תשס"ב ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת **רחל בת לאה ז"ל** נלב"ע י' תמוז תשע"ד ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת **ירדנה שושנה בת רחל ז"ל** נלב"ע כ"ג תמוז תשס"ד ת.נ.צ.ב.ה.

מאמר "שלום בית" לנשים: הסוד של הגברים!

מאת הרב יגאל כהן שליט"א, חתוך ספרו "בחדך בטחתי"

שאני מבקשת ממך, בטיפול הילדים ובנקיון הבית". מילים פשוטות אלה גורמות לבעלה להרגיש שיש הערכה למה שהוא עושה למען אשתו ובני הבית, ולאט לאט זה יתן לו כח לעשות אפילו יותר ממה שהוא עשה עד עתה.

תני לו כבוד והערכה!

גבר ממוצע, ברוב שעות היממה הוא 'אחד מתוך רבים', הוא אינו מרגיש 'אחד יחיד ומיוחד' - כשהוא נוסע ברכב הוא אחד מיני רבים, כשהוא נוסע באוטובוס הוא אחד מתוך הרבה אנשים, וכך הוא גם במקום עבודתו או בכולל שהוא לומד.

גבר מצפה שבמקום אחד בעולם הוא ירגיש 'אחד יחיד ומיוחד' - בבית שלו... שם הוא מצפה להרגיש מכובד ויקר בעיני אשתו ובני ביתו. ואם לאחר יום ארוך ועמוס שהוא מרגיש 'אחד מתוך', הוא יגיע לביתו ושוב הוא ירגיש כאחד מתוך כל בני הבית, ולפעמים חלילה אפילו פחות חשוב מהילדים, מיד הוא ירגיש חוסר סיפוק פנימי, שיביא אותו לידי כעסים מיותרים, ולפעמים אחר זמן רב הוא יכול לרצות לפרק את הנישואין.

בעיני ראיתי, גברים שכועסים ואפילו שונאים את אחד מהילדים שלהם. בעיני ראיתי גברים רבים המתנהגים לילדים שלהם בצורה מבזה ומזלזלת, וכשחקרתי לדעת, מדוע אבא מתנהג כך לילדיו? גיליתי שהוא פשוט מקנא בהם... בכל פעם אשתו מרעיפה על הילדים אהבה ודאגה לצרכיהם הפרטיים, ואילו אליו היא מתנהגת בזלזול... וכאשר זה נמשך זמן רב, הוא מרגיש שהילדים שלו לוקחים ממנו את האהבה והכבוד שהוא מצפה מאשתו, וכך הוא מפתח אצלו שנאה כלפי ילדיו.

"אתה חכם!", "אתה יפה!", "אתה מוכשר!", "זכיתי שבזאת עולם נתן לי אותך!" - אלו מילים שיכולות לחולל פלאים אצל הבעל, אלו מילים שיכולות לשבור הרבה מחסומים שנוצרו אצלו במשך השנים.

תדאגי לבעלך כמו לבנך!

דרך העולם שילד הנכנס הביתה מיד רצה האמא לקראתו - "מה שלומך?", "איך היה בבית הספר?", "האם סיימת את הסנדוויץ'?". וכל זה כי היא אוהבת את הילד שלה ודואגת לו. לעומתו, כשהבעל נכנס הביתה היא זורקת לעברו שלום קר. "אם אתה רעב יש אוכל על הגז". הסיבה לכך היא, מפני שהיא חושבת שהבעל כבר גדול ואינו צריך שיראו לו שדואגים ומעריכים אותו.

אישה יקרה! מידי פעם כדאי לך לשאול את בעלך: "איך אתה מרגיש?", "אולי אתה רעב?", "כואב לך איפה שהוא?", "קר לך?", "חם לך?". ... אולי זה נשמע קטנוני בעינייך לומר כאלו מילים לאדם מבוגר, אבל תנסו ותראו איך מילים פשוטות אלו תחוללנה פלאים בלבו של בעלך, שגם לו יש בתוכו את הצורך הגדול לזה.

מה חסר לך? ללא כל ספק בעלה היה מעריך אותה ולא עוזב אותה.

אין גבר בעולם שאינו רוצה שיכבדו אותו! יש כאלו המבקשים שכל בני הבית יתרגשו כשהם נכנסים הביתה... ויש כאלו המבקשים שלפחות יחייכו אליהם ויגידו להם שלום, ויש כאלו שאפילו את זה אינם מבקשים... העיקר שלא יצעקו עליהם... אבל כולם מצפים...

בתוך לבם של הגברים קיימת נקודה חשובה ביותר - שיכבדו אותם... והם צריכים את זה... ואחת הבעיות הגדולות בדור שלנו, שאישה אינה מכירה את הצרכים הנפשיים של בעלה, עד שבמקרים מסוימים הם מגיעים חלילה לידי שינאה הדדית.

ולכן, אחת מהעצות לבני זוג שעדיין לא החליטו אם להתחתן - לבדוק אם האישה צוחקת מהבדיחות של הגבר, אם התשובה לכך חיובית כדאי להם להמשיך ולנסות. כי כאשר האישה צוחקת מהבדיחות של הגבר, זה נותן לו את ההרגשה שסוף סוף משהו זיהה את הפוטנציאל הטמון בו, וזה מעלה לו את ההערכה העצמית שלו, והוא מרגיש מרוצה מעצמו. והוא צריך את זה לחיים...

הילד הגדול

רוב רובן של האמהות מעריכות את הילדים שלהם, עד שלפעמים אנו יכולים לשמוע אמא האומרת לבן שלה: "יפה שלי", "חכם שלי", וכשנסתכל לחפש אותו ילד יפה לא ממש נמצא אותו... אלא מה? בשביל אמא כל אחד מילדיה הוא ילד יפה, חכם, מוכשר וכו'. כשהילד שומע כמה אמא שלו מעריכה את חכמתו, את יופיו, את המעשים שלו, גם כשהוא מתבגר הוא עדיין מצפה שמישהו יקבל אותו ויעריך אותו כמו שאמא שלו קיבלה אותו. ואת זה אשתו צריכה לתת לו - - -

הייתי מעז לומר, שאם הנשים היו מתיחסות לבעליהן כעוד אחד מהילדים שלהם, מצב הזוגות בעולם היה הרבה יותר טוב, כי באמת גם כשהגבר בגיל תשעים הוא צריך הערכה ועידוד, וגם אם אינו מבקש את זה, הוא בהחלט צריך את זה.

אישה הרוצה שבעלה יכבד אותה, שיהיה בעל טוב יותר, היא חייבת לומר לו מילים של הערכה: "בעלי היקר! אני מעריכה מאד את זה שאתה יוצא לעבודה, ועובד קשה כדי שלא יחסר לנו דבר בבית". "בעלי היקר! זכיתי בך שאתה עוזר לי בקניית המוצרים

הערה: לא מומלץ לגברים לקרוא מאמר זה, מכל מקום, גבר יקר! אם לא עמדת בפיתוי וקראת, אל תבא בדרישות לאשתך שתקיים את חובותיה המובאות כאן, כי כל אחד צריך לדרוש מעצמו את קיום חובותיו!!

כמעט ואי אפשר לו לאדם לחיות בשלום ובאחוה עם הזולת, בלי שהוא ידע ויכיר היטב את נפשו... וכשם שאנו מבינים שהאדם הנושא אישה מתחתן עם מישהי שונה ממנו לחלוטין, כן הוא להפך - גם מבנה הנפש של האיש שונה בתכלית משל האישה, והיא צריכה לדעת את זה...

אישה יקרה! אם אינך יודעת מה בעלך צריך ממך, הסיכוי שתסתדרו יחד ויהיה שלום ביניכם נמוך מאד... על כן אנסה לכתוב ולהסביר לך את הנקודות החשובות ביותר לבעלך, ואלו הן: כבוד, הערכה, ודאגה. כאשר תעניקי לו אותן, הוא ירגיש מרוצה ובטוח בעצמו, ויהיה לו הכח העצמי שהוא צריך כדי להעניק לך את מה שאת צריכה.

האישה הראשונה שכל אדם פוגש בתחילת חייו היא 'אמא שלו'... ממנה הוא מקבל חום, ממנה הוא מקבל אהבה, הערכה וכל דבר... ואז, כשהוא גדל וכבר הוא מתחיל לדאוג לעצמו, בלי ידיעתו - בתוך תוכו הוא מחפש את הדברים שהוא קיבל כילד מאמא שלו...

עודף כבוד

אם אישה תאמר לבעלה כמה פעמים ביום שהיא אוהבת אותו, ודאי שיהיה נעים לו לשמוע את זה, אבל זה לא ימלא אותו בסיפוק כמו אצל אשתו. להבדיל מן האישה שצריכה כמה שיותר אהבה מבעלה, האיש צריך מאשתו שתעניק לו כמה שיותר כבוד. כשהאישה מראה לבעלה במילים ובמעשים שהיא מכבדת אותו (מנפחת לו את האגו), בכך היא נותנת לו כח ושמחה במערכת הנישואין.

פעמים רבות נשים באות בטענה ידועה: "נתתי לבעלי הכל... קמתי בבקר בשבילו, הלכתי לעבוד בשבילו, הכנתי אוכל בשבילו, ניקיתי את הבית בשבילו, ואפילו לישון הלכתי בשבילו, כדי שיהיה לי כח למחרת לדאוג לו... ופתאום הוא החליט לעזוב אותי. מדוע? מה היה חסר לך?".

והנה, במקרים רבים הסיבה היא 'חסר כבוד'. יכול להיות מאד שהאישה הגישה לבעלה ארוחת ערב מפנקת, הבריקה כל פינה בבית, אבל עם זה היא דאגה להבהיר לו עד כמה לא היה מגיע לו אישה טובה כמוה... כמה הוא אינו דואג לה מספיק... כמה הוא לא חכם מספיק בניהול הבית... ועוד משפטים שרוב רובם של הגברים לא יוכלו לקבלם למשך זמן רב.

אם אותה הגברת הייתה מבינה, שעדיף לה להגיש לבעלה ארוחה פשוטה יותר, אבל עם כמה מילים של הערכה כלפיו, היא כבר לא הייתה שואלת: "מדוע?

ברצונך לקבל מידי חודש את העלון לאימייל שלך?

שלח בקשה ל- mhbp52@etrog.net.il <<

מובני מדררשיא

עבור תלמידי החכמים שבינינו

אשמח לשמוע דעתכם בנושא, במייל etrog.net.il@mhb52

מאנשים שאין כוחם לתרום סכום זה, א"כ הזכרת סכום המעות אינה בכלל חפצי שמיים, אלא מניעת טירדא. ואחרי שובי נחמתי, מאחר והזכרת מחיר השרת יש לה מטרה נוספת, כדי למנוע מאנשים מסוימים לחשוב שמחיר השרת רב הוא, והוא יותר על כדי דמיהן, ולא יתקשרו בכלל לתרום, וא"כ הזכרת המעות הוי בכלל חפצי שמיים.

ולכאורה אפשר ליישב בכה"ג מש"כ הלבוש (ס"ו שו"ע י"ג): "בכל המקומות מכריזין יין בשבת אפילו בסכום מקח, ואפשר לומר דחשבי ליה חפצי שמיים, שמכריזין להודיע היכן ימצאו יין לקנות לצורך קידוש שבת שהוא מצוה, נ"ל". עכ"ל. וכ"כ בשו"ת רב פעלים (ח"ב תאו"ח ס"ו כד"ה ועוד נ"ל). והביא דבריהם בחזו"ע (שם עמ"כ רכ תחילת ע"ב. אלא ששם צוין בטעות לר"פ ס"ו כז). וצ"ע, הרי אסור להזכיר סכום מעות אפי' בחפצי שמיים וכנ"ל. וחשבתי ליישב, דס"ל ללבוש שא"א להכריז על היין מבלי להזכיר סכום המעות, כי אנשים יחשבו שהמחיר יקר ולא יבואו לקנות. והלבוש ס"ל כמ"ד שמותר להזכיר סכום מעות בצרכי שמיים במקום שא"א בלאו הכי, עיין בב"י וברמ"א (ג"ג). אך אין זה מן היישוב, שהרי הלבוש פסק בסעיף ג' לאסור להזכיר סכום מעות אפי' במקום שא"א בלאו הכי, ע"ש. שו"ר במג"א (ס"ק כז) שתמה על הלבוש מסעיף ג', ודוק.

ואע"פ שהאחרונים חלקו על הלבוש ואסרו להזכיר מחיר היין, כמבואר בכה"ח (ס"ק צח). וכ"כ מ"ב (שם ס"ק נה). וכן מבואר ביש"ש (ביצה פ"ה ס"ה) לאסור שאני התם דהוי דרך מקח וממכר, ואסור להזכיר סכום מעות אפי' במקום שא"א בלאו הכי, כמו שפסק בב"י (סוף אות ו), אבל בנד"ד שאינו דרך מקח וממכר וכנ"ל, וכבר ביארנו שהזכרת סכום המעות הוי מכלל חפצי שמיים כיון שא"א בלאו הכי, להכי שרי. **לסיכום: הזכרת סכום המעות במודעה על תרומת השרת נעשתה כהוון, כיון שאינו דרך מקח וממכר, שאין קונים פה חפץ כלשהוא. ואפשר לצרף לסניף דעת הלבוש ושו"ת רב פעלים, שהתירו להזכיר סכום מעות אפי' במכירת יין לקידוש, שהוא חפץ שיש בו ממש.**

סכום מעות, כמבואר בדברי מרן והרמ"א (סעיף ו). והמקור לחילוק זה הוא מדברי המהרש"ל בים של שלמה (ביצה פ"ה ס"ה), וזה לשונו: "אבל הכרזת השמש בפניסוק דמים, מי שיתן יותר, יהיה המצוה שלו, כגון הוצאת הס"ת מן ההיכל, או עליית ס"ת, או גלילה, והדומה לו, שהוא כעין מקח וממכר ממש, וידוע שמו"מ אסור, אפילו לדבר מצוה. **אם לא שיאמר דאין שייך מקח וממכר בדבר מצוה כי אם בחפץ הנקנה וכו'.** וכל זה אינו אלא ליישב המנהג בדוחק, ודוקא קניית המצוות, אבל קניית מקומות בבית הכנסת, שהוא דבר שיש בו ממש, וכן קניית האתרוגים אחר גמר מצוותן מן הקהל, אין לו היתר. עכ"ל. מבואר בדבריו, שקניית זכות לעלות לס"ת וכדומה לא הוי דרך מקח וממכר, כיון שאינו קונה חפץ שיש בו ממש. ואע"פ שקנה זכות וקדימה על חברו לעלות לס"ת, אינו נקרא מקח וממכר. וק"ו בנד"ד שאינו קונה שום זכות וקדימה, רק מקבל זכות שיכתב שמו באתר שהוא תרם את השרת של השנה, דלא הוי דרך מקח וממכר. ודברי היש"ש הנ"ל הובאו במ"ב (ס"ק לג), ובחזו"ע (שבת ב' עמ"כ רכ"ד והגאון). ע"ש.

ובתחילה חשבתי לאסור, שהרי המגיד משנה (פכ"ד מה"ל שבת ה"ה), הובא בב"י (ס"ו שו"ע ג), מבאר מדוע אסור להזכיר סכום מעות בשולח חברו לקנות צרכי הכלה או המת, וז"ל: "לפי שאין באמירה ההיא אלא הצלת ממונו". ולכאורה הכא נמי בנד"ד, הרי אפשר לבקש התרומה ללא הזכרת סכום עלות השרת, והזכרת סכום המעות במודעה נועדה כדי להוריד טירדא וטרחא, שברצוננו להוריד טלפונים

שאלה: באחד מהעלונים פרסמתי מודעה הקוראת לציבור לתרום את השרת של האתר "יהדות נט", שהוא אתר של דברי תורה וקירוב רחוקים, וגם אני הקטן משיב שם על שאלות בהלכה וביהדות. והנה, במודעה זו כתבתי את מחיר השרת לשנה שלימה, והתקשר אלי אחד ממפיצי העלון בצפון, ומסר לי בשם רבו, שאסור להזכיר סכום מעות במודעה, כיון שהאנשים קוראים את העלון בשבת. ואע"פ שמותר לקרוא בשבת פרסומות של דבר מצווה כמבואר בשולחן ערוך (ס"ו שו"ע ו), זהו דווקא באופן שלא מזכירים במודעה סכום מעות. ויש לברר, האם רב זה צודק בטענתו?

תשובה: כתב מרן בשו"ע (ס"ו שו"ע ג): "מחשיכין על התחום לעשות צרכי כלה, או צרכי מת להביא לו ארון ותכריכין. ויכול לומר לחבירו שיחשיך כדי שיביא לו וכו', ובלבד שלא יזכיר לו סכום מקח. כלומר, שלא יאמר לו סך ידוע שלא להוסיף עליו וכו'". עכ"ל. וכ"כ שם בסעיף ו': "חפצי שמים מותר לדבר בהם. כגון וכו', ולשדך התינוק ליארס, וללמדו ספר או אומנות. ודוקא לדבר אם רוצה להשתכר, אבל לשוכרו ולהזכיר לו סכום מעות אסור. עכ"ל. וטעם האיסור להזכיר סכום מעות - משום שהוא דרך מקח וממכר, (ע"מ"ב ס"ק יד). וביאר הא"ד (סק"ט), מקח וממכר אין איסורו משום "ממצא חפצין", אלא גזירה שמא יכתוב, ורק לגבי איסור "ממצא חפצין" אמרין "חפצין אסורים, חפצי שמים מותרים", אבל שבות לא הותרה בחפצי שמיים. ע"ש. ולכאורה מכאן מבואר כדברי אותו חכם, שאסור להזכיר סכום מעות במודעה, ואע"ג שמדובר בדבר מצווה.

אך נלע"ד שיש להתיר בנד"ד, דשאני התם בשולח חברו לקנות צרכי הכלה והמת, או בשוכר אדם ללמד את בנו, שקונה או שוכר דבר כלשהוא, ובהזכרת סכום מעות הוי דרך מקח וממכר. אבל בנד"ד לא דמי כלל למקח וממכר, וכי תורם השרת קונה את השרת של האתר? הרי אין בידו אלא זכות המצווה. ולא הוי אלא כמו פוסק צדקה, דשרי גם בהזכרת

פסיכולוגיה יהודית

פסיכודרמה

קואבת? כועסת? מסתגרת במחשבות על מה שהיה או על מה שלא יהיה?

טיפול מלווה התחדשות לנשים, זוגות וילדים.

הפרעות אכילה, התמכרויות, פחדים, טראומה ואובדן

צלצלו: 053-3354470 (תמרה)

מטפלת מוסמכת בעלת המלצות רבות

פדיון נפש על פי הקבלה

על ידי רב מקובל עם כוונות הרש"ש זצ"ל מומלץ על ידי כל גדולי הרבנים והמקובלים לרפואה, לפרנסה, להצלחה, למציאת הזיווג, לזרע של קיימא, לשלום בית, וכו'

כל כספי הפדיון קודש להוצאת העלון צלצלו 054-8413979

אנו זקוקים לתרומות רבות! ניתן להפקיד בבנק הדואר מספר חשבון 8362846, עבור עמותת "אור עליון"

מרן, פאר הדור והדרו, שר התורה, הגאון הרב מאיר מאזוז שליט"א: הנני ממליץ בזה על עמותת "אור עליון" שעושים פעולות רבות לקירוב רחוקים ולטיפול בנוער נושר. ומדי חודש בחודשו מוציאים עלון "אור עליון". ומצאתי בו כמה דברים יקרים ונפלאים... מצוה רבה לעזור בידי כל אחד לפי כחו באונו ובהונו, ויהי נועם ה' עליכם, אכ"ר.

המקובל האלוקי הרב בניוה שמואלי שליט"א, ראש ישיבת המקובלים "חבר שלום": מצווה גדולה מאד לעזור להם, וזכות הזאת תעמוד לכם בכל העניינים וחיים טובים, אמן.

לכבוד מערכת "אור עליון". אני חייב לכם הרבה תודה על מה שעזרתם לי. מזה כ-3 שנים, שלא ראיתי את ילדי הקטנים בני 10 ו-12, הם במשמורת אצל גרושת, והיא הערימה קשיים שלא אראה אותם. (הגדולים הם אצלי, ועכשיו הם מתגייסים לצבא). הייתי כל כך לחוץ, ועשיתי אצלכם 3 פדיוני נפש, עבורי ועבור 2 ילדי. גם התפללתי עלי בקברות הצדיקים. ועכשיו ברוך ה' פתאום האישה התהפכה, והכל התהפך. קראו לי מבית הספר לקחת את הילד לטיפול רפואי, וגרושתי התקשרה שאקח את הילדה לטיפול רפואי, מהקיבוץ בו הם גרים למרפאה שבעיר. זו הייתה ההתחלה, והיום אני רואה את הילדים באופן מסודר וקבוע. למרות שיש לי צו הרחקה מהבית שלהם, אנחנו מסתדרים. אני לא אשקר לכם, אני לא אדם דתי, אבל אחרי מה שראיתי בעיניים, אני כבר עם כיפה וטלית, פעם לא הייתי הולך ככה בכלל. תזכו למצוות ותמשיכו להתפלל עלי. (השם והכתובת שמורים במערכת)

לכבוד עמותת "אור עליון". אבי שיחיה היה צריך לעבור ניתוח לב פתוח, בכדי להחליף שני מסתמים בלב. לפני הניתוח עשינו "פדיון נפש" אצלכם. וברוך השם ראינו ישועות גדולות. הניתוח הצליח, ואבי מרגיש טוב. אחר כך ראינו עוד נס גדול: הרופאים אמרו שאצרך להשתיל לאבי קוצב לב, כמובן שפניתי אליכם, שתעשו לפני הניתוח "פדיון נפש". והרב בירך את אבי, שבעזרת השם שלא יצטרך בכלל את הקוצב לב. ובאמת, בסוף לא היה צריך את ההשתלה, קוצב הלב מתפקד כראוי בלי הקוצב לב. מוקיר ומעריך מאד מאד.